

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně:

L. D., nar.
státní příslušnost: Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová,

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2019, č. j. KRPA-385853-11/ČJ-2019-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobkyně v žalobě namítla, že rozhodnutí o neudělení ochrany jí bylo doručeno dne 14.11.2019, v době zajištění tak nebylo pravomocné, a tudíž její pobyt byl zde legální. Zároveň po vydání rozhodnutí o azylu mohla podat žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku a do doby rozhodnutí o takovém návrhu by zde byl i nadále její pobyt legální, nemohla tak mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podání návrhu na přiznání azylu považuje za snahu vyřešit svůj pobyt. Vzhledem k probíhajícímu azylovému řízení disponovala pouze průkazkou žadatele o mezinárodní ochranu. Na dané žalobkyně upozornila v rámci podnětu k opětovnému posouzení důvodů zajištění dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu nešetřil práva žalobkyně nabytá v dobré víře spojená se statutem žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav – zda je řízení o azylu pravomocně skončené.
3. Žalobkyně se považuje za zranitelnou osobu ve smyslu návratové směrnice 2008/115/ES vzhledem ke svému věku 60 let, zároveň je osobou bez domova. Není tak dána přiměřenost zajištění. Žalobkyně je sice bez přístřeší, ale pobývá pravidelně v Praze, kde je součástí komunity lidí bez domova, což nebrání tomu, aby se hlásila žalovanému v rámci opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dále žalobkyně namítla nepřiměřenou dobu zajištění a existenci překážek pro vycestování, neboť řízení o mezinárodní ochraně nebylo pravomocně ukončeno s ohledem na výše uvedenou možnost požádat o přiznání odkladného účinku v rámci žaloby proti zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V době vydání rozhodnutí žalovaný vycházel z údajů evidence, ze kterých nebylo zřejmé, že rozhodnutí o žádosti o udělení ochrany nebylo žalobykni doručeno.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
6. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu pobytu na dobu 3 let. Dle odůvodnění rozhodnutí byla žalobkyně v evidenci nežádoucích osob od roku 2005 až 2008, přitom nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu. Do ČR přicestovala v roce 2002, kdy požádala o azyl, který jí v roce 2003 nebyl udělen, v roce 2005 jí bylo uloženo správní vyhoštění. K cestovnímu dokladu uvedla, že jej ztratila v roce 2012 a ztrátu nenahlásila a nový cestovní doklad si nevyřídila.
7. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019 byla žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěna s dobou zajištění 90 dnů. Dle odůvodnění rozhodnutí žalobkyně uvedla, že cestovní doklad jí byl odcizen v lednu 2019, odcizení nenahlásila.
8. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného byla žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění, neboť přestože 27. 2. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nevycestovala a naopak dne 1. 3. 2017 podala žádost o azyl, jež byla správním orgánem i následně soudy zamítnuta. Následně byla žalobkyně zajištěna 16. 4. 2019, kdy v ZZC podala třetí žádost o azyl, jež byla dne 29. 10. 2019 jako nepřipustná zastavena. Žalobkyně zde pobývá bez cestovního dokladu a namísto jeho vyřízení podává opakované žádosti o azyl, nemá žádný majetek, bydlí na ulici. Přestože o stavu azylového řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nevěděla, měla se o něm informovat, neboť vzhledem k pořadí žádosti o azyl musela vědět, že řízení bude s největší pravděpodobností zastaveno. Při výslechu dne 9. 11. 2019 žalobkyně uvedla, že cestovní doklad ztratila v roce 2017 a o nový nežádala, její zdravotní stav je dobrý, v na Ukrajině má 2 dospělé děti.

9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2019 byla žalobkyně přezajištěna dle § 124a ve spojení s § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že v době předchozího, žalobou napadeného, zajištění nenabylo rozhodnutí o žádosti žalobkyně o azyl a bylo aplikováno ustanovení § 87a odst. 3 zákona o azylu, neboť nebylo zřejmé, zda se jedná o další opakovanou žádost o azyl. Dalším šetřením bylo zjištěno, že 3. žádost o azyl není další opakovanou žádostí, nýbrž opakovanou žádostí, a proto se v době zajištění nacházela v postavení žadatele o přiznání mezinárodní ochrany.
10. Dle evidence žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany byla žádost žalobkyně ze dne 14. 9. 2002 o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. q) zákona o azylu s právní mocí dne 24. 11. 2002; žádosti ze dne 1. 3. 2017 nebylo vyhověno a azyl s právní mocí dne 12. 2017 nebyl žalobkyni udělen, rozsudek o zamítnutí žaloby nabyl dne 11. 12. 2017; řízení o žádosti žalobkyně ze dne 19. 4. 2019 bylo zastaveno dne 29. 10. 2019 pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu, právní moc rozhodnutí nebyla v době vyhotovení výpisu z evidence uvedena (stav ke dni 8. 11. 2019).
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:

Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
14. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu je opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
17. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
18. Podle § 87a odst. 3 zákona o azylu na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal další opakovanou žádost, se nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Pro účely správního vyhoštění a zajištění se na tohoto žadatele o udělení mezinárodní ochrany hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
19. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017-27: „K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodu.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“
20. V dané věci je rozhodné posouzení právního postavení žalobkyně v době zajištění. Pokud by měla postavení žadatele o azyl, v době zajištění by jí svědčilo bytové oprávnění žadatele o azyl. Pokud by její třetí žádost o azyl byla další opakovanou žádostí ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2 odst. 1 písm. f) zákona o azyl, v souladu s § 87a odst. 3 zákona o pobytu cizinců by se na území zdržovala neoprávněně. Orgán azylové ochrany považoval třetí žádost o azylu za opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azyl, nikoli za další opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azyl, na základě čehož neuvedl do evidence cizinců u žalobkyně poznámku o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Určení, zda se jedná o opakovanou nebo o další opakovanou žádost o přiznání mezinárodní ochrany, je však dána zákonem, nikoli stanoviskem orgánu mezinárodní ochrany, přičemž zákon o azylu v definování žádosti používá pouze kritérium pořadí, nikoli důvodů žádosti o azyl nebo z toho plynoucího výsledku řízení (výroku), vyjma přiznání doplňkové ochrany.

21. Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo řízení o žádosti žalobkyně o azyl pravomocně skončené, tomu nastalo až doručením rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o azyl žalobkyni dne 14. 11. 2019 (§ 31a o azylu). Žalobkyně podala 3. žádost o azyl, tedy další opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, proto v souladu s § 3d odst. 1 a 87a odst. 3 zákona o azylu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyni nesvědčilo pobytové oprávnění žadatele o azyl.
22. Úvahy žaloby o možnosti legalizovat pobyt podáním žaloby s žádostí o přiznání odkladného účinku nejsou příhodné nejen pro rozpor se skutkovým stavem (ke dni zajištění nebyla podána žaloba s žádostí o odkladný účinek), ale i právním, neboť pokud dle § 87a odst. 3 zákona o azylu další opakovaná žádost o azyl nezakládá pobytové oprávnění žadatele o azyl, potom v takovém případě zároveň neplatí fikce pobytového oprávnění do doby rozhodnutí soudu o žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Není sice vyloučeno, že soud přizná žalobě odkladný účinek, avšak pobytová ochrana dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu odpovídá pobytové ochraně žadatele po dobu azylového řízení, proto není důvodu širší pobytové ochrany žalobkyně po skončení azylového řízení než (ne)měla během azylového řízení (srovnej také § 3d odst. 2 zákona o azylu). Přičemž v dané věci bylo žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně vydáno během řízení o její další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, proto úvahy o stavu případně následujícím jsou irelevantní (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Při výslechu dne 9.11.2019 žalobkyně uvedla, že nemá povědomost o skončení azylového řízení, nelze tak tvrdit, že hodlala převzít rozhodnutí o nepřipustnosti její žádosti a pouze zajištění ji zabránilo v tomto úmyslu.
24. Pobyt v přijímacím středisku a vystavení průkazu žadatele o azyl bez dalšího nezakládá pobytové oprávnění žadatele, zejména pokud se žadatel v pobytovém středisku nezdržuje. Život bez přístřeší je vědomou volbou žalobkyně, nikoli důsledkem její sociální situace, jestliže opustila pobytové středisko, kde měla zajištěny své základní životní potřeby. Zároveň tímto nevzniklo žalobkyni žádné legitimní očekávání legality pobytu nad rámec jejího subjektivního předpokladu, že (jakoukoliv) žádostí o mezinárodní ochranu jí vzniká pobytové oprávnění a tím nelze není povinna činit kroky k opuštění ČR. Tvzení o tom, že žádosti o mezinárodní ochranu byly úkony směřující k vyřešení pobytového oprávnění, postrádá sebereflexi. Azylové řízení není prostředkem k legalizaci pobytu (srovnej NSS č. j. 7 Azs 187/2004). Žalobkyně se nejméně od roku 2003 nachází na území ČR bez „aktivního“ pobytového oprávnění, její úkony směřovaly pouze k vyloučení výkonu správního vyhoštění, opakovaně ztrácela cestovní doklady a nijak to neřešila, jestliže ztrátu ani nenahlásila.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

25. Dlouhodobá absence cestovního dokladu zavdává oprávněnost uložení doby zajištění na 90 dnů i s ohledem na dobu pobytu v ČR, která zřejmě vedla ke ztrátě „úředního kontaktu“ se zemí původu. Žalobou citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 97/2012-26 nelze aplikovat, neboť v mezidobí došlo ke změně zákona o pobytu cizinců, konkrétně § 129a, dle kterého lze po uplynutí 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění podat žádost o propuštění ze zařízení, čímž je garantováno právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody cizince ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň soud v rámci přípustného judikatorního dialogu nepovažuje východisko Nejvyššího správního soudu o garanci shodného *standardu soudní ochrany zajištěného cizince jako ve vazebních věcech* za příléhavé, jak z důvodu existence „předchozího titulu“ zajištění v případě již uloženého vyhoštění, který u vzetí obviněného do vazby absentuje, tak i intenzitě zásahu do osobní svobody cizince. Zajištění cizince je jistě zásadním zásahem po práva cizince na osobní svobodu, ale nejedná se o zásah takové intenzity, jako je omezení osobní svobody vzetím do vazby dle trestního řádu, kdy pohyb vazebně obviněného v rámci věznice je omezen více než ve výkonu trestu. Osobní svoboda zajištěného cizince je sice omezena mimo prostor zařízení pro zajištění cizinců, nikoli však v rámci tohoto zařízení, nehledě k možnosti institutu dobrovolného vycestování do země původu. Tímto soud nijak nezpochybňuje premisu zajištění cizince jakožto krajního opatření, avšak nelze bez dalšího na toto pořádkové opatření klást nepřiměřené požadavky.
26. Soud v životním stylu žalobkyně se zřetelem k 16letému neoprávněnému pobytu (s výjimkou vedení řízení o správním vyhoštění a prvního a druhého azylového řízení) spatřuje zcela zřetelnou přítomnou obavu z toho, že žalobkyně nadále bude mařit výkon a to právě neznámým pobytem na území ČR. Zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze realizovat pouze u osob s faktickým pobytovým zázemím, nikoli u osob bez přístřeší, bez jakékoliv vazby k určitému místu.
27. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: „*Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.*“ Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti.
28. „*Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (NSS č.j. 7 As 76/2011 - 50).

29. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění (např. NSS č. j. 1 As 132/2011 - 51, bod 23).
30. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. V případě již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Což je i případ žalobkyně, uloženou povinnost vycestování ignorovala, nečinila žádné úkony k vycestování a za tímto účelem i zneužila institut mezinárodní ochrany opakovaným podáváním žádostí o azyl.
31. Soud nepovažuje žalobkyni za zranitelnou osobu ve smyslu návratové směrnice 2008/115/ES, neboť v souladu s § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu věkovou hranici zranitelnosti vykládá od 65 let. Této věkové hranice žalobkyně nedosáhla, ke dni zajištění jí bylo 60 let. Sama uvedla, že nemá zdravotní obtíže. Tíživá sociální situace žalobkyně nijak nebrání jejímu zajištění. Nejedná se o překážku zajištění, kterou by byl žalovaný povinen se výslovně v odůvodnění zabývat. Skutečnost, že žalobkyně žije bez přístřeší je právě jednou ze zásadních okolností, která založily důvod pro její zajištění a vyloučily uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pohled soudu na danou okolnost je diametrálně odlišný od pohledu žaloby, pobyt bez přístřeší je předpokladem pro zajištění nikoli jeho překážkou. Nehledě k tomu, že rodinné zázemí v zemi původu je jediným účinným prostředkem k řešení sociální situace žalobkyně.
32. Podle § 3d odst. 2 zákona o azylu lze setrvání žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území ukončit na základě vydaného správního nebo soudního rozhodnutí, jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně podala další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, proto lze její pobyt ukončit, ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného tak nebyla dána překážka pro její vycestování podle § 119a či § 179 zákona o pobytu cizinců, aniž by došlo k porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, zejména pokud tvrzení žalobní bodu o nemožnosti vyhoštění je omezeno výhradně na tvrzené „neukončení azylového řízení“. Zde soud odkazuje na výše uvedené úvahy o další

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Zároveň nelze odhlédnout od ust. § 46a zákona o azylu a § 124a zákona o pobytu cizinců, ze kterých je patrné, že právní postavení žadatele o azyl nebrání zajištění cizince.

33. K námitce o porušení § 4 odst. 1 správního řádu soud uvádí, že dané není skutkově s to posoudit, zejména pokud žalobkyně při zadržení měla 3, 33 promile alkoholu v krvi. Z právního hlediska jde však o námitku, která není způsobila založit důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného.
34. V dané věci byly splněny předpoklady pro zajištění žalobkyně – uložení správní vyhoštění, neoprávněný pobyt, důvodná obava, že bude nadále mařit výkon správního vyhoštění, nemožnost realizace zvláštních opatření a naopak absence okolností vylučujících její zajištění a vyhoštění do země původu.
35. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl pro nedůvodnost žalobních bodů.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.